

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 stycznia 2022 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: asesor sądowy Szymon Śniady

Protokolant: sekretarz sądowy Agata Wójciak

po rozpoznaniu 16 grudnia 2021 roku w Łodzi na rozprawie

sprawy z powództwa T. J.

przeciwko gminie Ł.

o uzgodnienie treści księgi wieczystej

1. uzgadnia treść księgi wieczystej numer (...), prowadzonej przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi dla nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...) w ten sposób, że w dziale czwartym tej księgi nakazuje wykreślić wpisy hipotek przymusowych wpisanych:

- a) pod pozycją 11 na kwotę 46999,60 zł (czterdzieści sześć tysięcy dziewięćset dziewięćdziesiąt dziewięć złotych sześćdziesiąt groszy);
- b) pod pozycją 12 na kwotę 18837 zł; (osiemnaście tysięcy osiemset trzydzieści siedem złotych)
- c) pod pozycją 13 na kwotę 3602,40 zł (trzy tysiące sześćset dwa złote czterdzieści groszy);
- d) pod pozycją 14 na kwotę 26529 zł (dwadzieścia sześć tysięcy pięćset dwadzieścia dziewięć złotych);
- e) pod pozycją 15 na kwotę 5954,40 zł (pięć tysięcy pięćdziesiąt cztery złote czterdzieści groszy);
- f) pod pozycją 16 na kwotę 2032 zł (dwa tysiące trzydzieści dwa złote);
- g) pod pozycją 17 na kwotę 2032 zł (dwa tysiące trzydzieści dwa złote);
- h) pod pozycją 18 na kwotę 6096 zł (sześć tysięcy dziewięćdziesiąt sześć złotych);
- i) pod pozycją 19 na kwotę 12270,40 zł (dwanaście tysięcy dwieście siedemdziesiąt złotych czterdzieści groszy);
- j) pod pozycją 20 na kwotę 21847 zł (dwadzieścia jeden tysięcy osiemset czterdzieści siedem złotych);
- k) pod pozycją 21 na kwotę 5979 zł (pięć tysięcy dziewięćset siedemdziesiąt dziewięć złotych);
- l) pod pozycją 22 na kwotę 332 zł (trzysta trzydzieści dwa złote);
- m) pod pozycją 23 na kwotę 668 zł (sześćset sześćdziesiąt osiem złotych);
- n) pod pozycją 24 na kwotę 865 zł (osiemset sześćdziesiąt pięć złotych);
- o) pod pozycją 25 na kwotę 554,80 zł (pięćset pięćdziesiąt cztery złote osiemdziesiąt groszy);

- p) pod pozycją 26 na kwotę 1095,40 zł (tysiąc dziewięćdziesiąt pięć złotych czterdzieści groszy);
- q) pod pozycją 27 na kwotę 1750,60 zł (tysiąc siedemset pięćdziesiąt złotych sześćdziesiąt groszy);
- r) pod pozycją 28 na kwotę 1451,25 zł (tysiąc czterysta pięćdziesiąt jeden złotych dwadzieścia pięć groszy);
- s) pod pozycją 29 na kwotę 3994,20 zł (trzy tysiące dziewięćset dziewięćdziesiąt cztery złote dwadzieścia groszy);
- zabezpieczającej należności objęte tytułami wykonawczymi wraz z roszczeniami o świadczenia uboczne, koszty upomnień i koszty egzekucyjne wpisane na rzecz gminy Ł. jako wierzyciela;
2. zasądza od pozwanej gminy Ł. na rzecz powoda T. J. kwotę 4717 (cztery tysiące siedemset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt I C 165/21

UZASADNIENIE

T. J. wniósł o uzgodnienie stanu prawnego ujawnionego w księdze wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym poprzez wykreślenie z działu IV księgi wieczystej nr (...) hipotek przymusowych wpisanych pod pozycjami (...) w łącznej wysokości 162890,05 zł na rzecz miasta Ł.. W uzasadnieniu pozwu wskazano, że z dniem 4 września 1990 roku powód nabył przez zasiedzenie własność przedmiotowej nieruchomości, zaś wpisane hipoteki przymusowe zabezpieczyły tytuły wykonawcze obejmujące zobowiązania podatkowe przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w likwidacji i były wystawione w latach 1996-2014, a zatem wpisy w hipotece dokonywane były w czasie gdy Spółdzielnia nie była faktyczną właścicielką nieruchomości. Jednocześnie wskazano, iż zobowiązanie podatkowe przedawniają się z upływem 5 lat od końca toku, w którym upłynął termin płatności podatku,

/pozew k. 4-6/

Postanowieniem z 23 marca 2021 roku ustalono wartość przedmiotu sporu ustalono na 162890,45 zł.

/postanowienie k. 55/

W odpowiedzi na pozew miasto Ł. wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jego rzecz od powodów zwrotu kosztów postępowania. Podniesiono, iż kwestia upływu terminu przedawnienia winna być badana w toku postępowania podatkowego, a także podniesiono iż nabycie własności nieruchomości przez zasiedzenie nie powoduje wygaśnięcia hipotek.

/odpowieź na pozew k. 117-120/

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dziale IV księgi wieczystej numer (...) ujawnione są m.in. następujące hipoteki przymusowe:

- t) pod pozycją 11 na kwotę 46999,60 zł;
- u) pod pozycją 12 na kwotę 18837 zł;
- v) pod pozycją 13 na kwotę 3602,40 zł;
- w) pod pozycją 14 na kwotę 26529 zł;
- x) pod pozycją 15 na kwotę 5954,40 zł;

- y) pod pozycją 16 na kwotę 2032 zł;
- z) pod pozycją 17 na kwotę 2032 zł;
- aa) pod pozycją 18 na kwotę 6096 zł;
- bb) pod pozycją 19 na kwotę 12270,40 zł;
- cc) pod pozycją 20 na kwotę 21847 zł;
- dd) pod pozycją 21 na kwotę 5979 zł;
- ee) pod pozycją 22 na kwotę 332 zł;
- ff) pod pozycją 23 na kwotę 668 zł;
- gg) pod pozycją 24 na kwotę 865 zł;
- hh) pod pozycją 25 na kwotę 554,80 zł;
- ii) pod pozycją 26 na kwotę 1095,40 zł;
- jj) pod pozycją 27 na kwotę 1750,60 zł;
- kk) pod pozycją 28 na kwotę 1451,25 zł;
- ll) pod pozycją 29 na kwotę 3994,20 zł.

Wszystkie powyższe hipoteki przymusowe jako wierzyciela hipotecznego wskazanego mają gminę Ł.. Podstawami wpisów były tytuły wykonawcze wydawane przez Prezydenta Miasta Ł. w okresie od 18 października 1996 roku do 19 lutego 2014 roku i zabezpieczały należności z tytułu podatku od nieruchomości osób prawnych, zaś jako adresata wskazano w nich Spółdzielnię Budowlano-Mieszkaniowej (...) w Likwidacji (lub Spółdzielnię Budowlano-Mieszkaniową (...)). Termin płatności ostatniej należności podatkowej został wskazany na dzień 16 grudnia 2013 roku, zaś najwcześniejszej 17 czerwca 1991 roku.

/odpis księgi wieczystej k. 12-21, tytuły wykonawcze k. 133-368/

Postanowieniem z 27 marca 2019 roku w sprawie o sygn. akt II Ns 804/18, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi stwierdził, że T. J. nabył z dniem 4 września 1990 roku prawo własności nieruchomości położonej w Ł. przy ulicy (...), dla której prowadzona jest księga wieczysta (...). Wcześniej w księdze wieczystej jako właściciel nieruchomości ujawniona była Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w Likwidacji.

/postanowienie k. 113, wniosek k. 67-112/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie akt sprawy, w tym w szczególności nadesłanych odpisów dokumentów z akt księgi wieczystej. Należy przy tym podkreślić, iż stan faktyczny w sprawie był w istocie bezsporny między stronami i znajdował swoje potwierdzenie w zgromadzonym materiale w sprawie.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

Stosownie do treści art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (dalej „u.k.w.h.”) w razie istnienia niezgodności między stanem prawnym nieruchomości ujawnionym w księdze wieczystej a rzeczywistym stanem prawnym osoba, której prawo nie jest wpisane lub jest wpisane błędnie albo jest dotknięte wpisem nie

istniejącego obciążenia lub ograniczenia, może żądać usunięcia niezgodności. Usunięcie niezgodności między treścią księgi wieczystej a rzeczywistym stanem prawnym może zatem polegać: bądź na wpisaniu nowego prawa, bądź na wykreśleniu prawa wymienionego w księdze, bądź na wykreśleniu prawa wpisanego i wpisaniu prawa nowego, bądź też na sprostowaniu treści istniejącego prawa. Uzgodnienie polega na doprowadzeniu treści księgi wieczystej do jej rzeczywistego (aktualnego na dzień orzekania) stanu prawnego.

Na wstępie należy zauważyć, że w przedmiotowej sprawie stan faktyczny pozostawał w istocie bezsporny. Strony nie kwestionowały faktu istnienia wierzytelności przysługujących pozwanemu, faktu zasiedzenia własności przez powoda oraz faktu i dat wpisania hipotek przymusowych do księgi wieczystej. Przedmiotem sporu pozostawały jednak wątpliwości natury prawnej, dotyczące skuteczności hipotek przymusowych obciążających nieruchomości powoda.

Zasiedzenie stanowi tzw. pierwotny sposób nabycia nieruchomości, co oznacza, że prawa nabywcy powstają niezależnie od praw poprzednika. Powyższe implikuje, iż zobowiązania byłych właścicieli, dotyczące zasiedzanej rzeczy, nie odnoszą się do nabywcy. Jednakże w drodze wyjątku od tej zasady zasiedzenie nie prowadzi do wygaśnięcia ograniczonych praw rzeczowych, a więc również hipoteki, gdyż wykonywanie posiadania jest skierowane przeciwko właścicielowi, nie zaś przeciwko osobom, którym przysługują do rzeczy prawa rzeczowe ograniczone. Należy jednak rozróżnić moment nabycia nieruchomości oraz moment nabycia ograniczonego prawa rzeczowego.

W niniejszej sprawie do wpisania hipotek przymusowych dochodziło w latach 1996-2014 i zabezpieczały one należności podatkowe Spółdzielni (...) względem gminy Ł.. W owym czasie, co nie było wówczas ujawnione w księdze wieczystej przedmiotowej nieruchomości ani nawet stwierdzone orzeczeniem sądowym, jej właścicielem był powód – co zostało stwierdzone dopiero w 2019 roku.

Hipotekę przymusową reguluje art. 109 u.k.w.h., zgodnie z którym wierzyciel, którego wierzytelność jest stwierdzona tytułem wykonawczym, określonym w przepisach o postępowaniu egzekucyjnym, może na podstawie tego tytułu uzyskać hipotekę na wszystkich nieruchomościach dłużnika (hipoteka przymusowa). Podstawą takiego wpisu może być m.in. decyzja administracyjna (art. 110 pkt 3 u.k.w.h.), o ile przepisy szczególne tak stanowią. Jedynym z takich przepisów jest art. 35 § 2 ust 1 i 2 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (dalej jako „o.p.”), zgodnie z którym podstawą wpisu hipoteki przymusowej jest m.in. decyzja ustalająca lub określająca wysokość zobowiązania podatkowego oraz tytuł wykonawczy lub zarządzenie zabezpieczenia, jeżeli może być wystawione, na podstawie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji bez wydawania decyzji wymienionej w ust. 1 cytowanego paragrafu. Przed 1 stycznia 1998 roku obowiązywał art. 24 ustawy z 19 grudnia 1980 r. o zobowiązaniach podatkowych zgodnie, z którym Skarbowi Państwa z tytułu ustalonych w decyzji zobowiązań podatkowych przypadających od właściciela i samoistnego posiadacza nieruchomości przysługuje hipoteka ustawowa na tej nieruchomości, chociażby zobowiązania te nie zostały ujawnione w księdze wieczystej. Skarb Państwa może dochodzić zaspokojenia wierzytelności podatkowych z nieruchomości, bez względu na to, czyją stała się własnością.

Zgodnie zaś z art. 34 § 1 o.p. jednostce samorządu terytorialnego przysługuje hipoteka na wszystkich nieruchomościach podatnika, płatnika, inkasenta, następcy prawnego lub osób trzecich z tytułu zobowiązań podatkowych powstałych w doręczeniu decyzji organu podatkowego, ustalającej wysokość tego zobowiązania, a także z tytułu zaległości podatkowych w podatkach stanowiących ich dochód oraz odsetek za zwłokę od tych zaległości.

Należy zwrócić uwagę że zarówno przepisy ordynacji podatkowej jak i ustawy o księgach wieczystych i hipotece pozwalają na ustanowienie hipoteki przymusowej i wpisanie jej jedynie na nieruchomościach dłużnika (płatnika, inkasenta, następcy prawnego, osoby trzeciej). W niniejszej sprawie zaś hipoteki zostały wpisane na nieruchomości nie należącej od 1990 roku do dłużnika (podatnika). Jednocześnie wobec pierwotnego sposobu nabycia nieruchomości przez zasiadającego nie można uznać powoda za następcę prawnego dłużnika podatkowego. Dlatego też wszystkie wymienione w pozwie hipoteki przymusowe, których wykreślenia domaga się powód zostały w istocie wpisane wbrew powyższemu przepisom, choć zgodnie z ówczesnym wpisem w księdze wieczystej nieruchomości.

Przewidziana w art. 5 u.k.w.h. instytucja rękojmi wiary publicznej ksiąg wieczystych jest sposobem nabycia własności lub innego prawa rzeczowego od osoby nieuprawnionej. Wyłącza działanie wywodzącej się z prawa rzymskiego zasady

„nemo plus iuris in alium transferre potest quam ipse habet” w imię ochrony zaufania do stanu prawnego ujawnionego w księdze wieczystej - rejestru mającego zapewnić bezpieczeństwo obrotu i kredytu hipotecznego. Rękojnia wiary publicznej ksiąg wieczystych chroni osoby, które przez czynność prawną z osobą uprawnioną według treści księgi, nabyły własność lub inne prawo rzeczowe, nawet jeśli w czasie poprzedzającym transakcję inny podmiot nabył prawo do zasiedzenia własności nieruchomości. Wpis w księdze wieczystej ma moc wsteczną od chwili złożenia wniosku o dokonanie wpisu, a w wypadku wszczęcia postępowania z urzędu - od chwili wszczęcia tego postępowania (art. 29 u.k.w.h.). Przy wpisie do księgi wieczystej decyduje stan rzeczy z chwili złożenia wniosku, a skutek wsteczny wynikający z art. 29 u.k.w.h. związany jest z wpisem już dokonany i występuje dopiero od chwili jego uprawomocnienia się. Wpis (jego wykreślenie) od wejścia w życie ustawy o księgach wieczystych i hipotece jest orzeczeniem, a każde orzeczenie jest instytucjonalnie związane z postępowaniem, w którym wniosek o dokonanie wpisu jest rozpoznawany i w związku z tym staje się skuteczny z chwilą uzyskania prawomocności (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 18 maja 2016 roku V CSK 601/15).

W orzecznictwie nie budzi wątpliwości możliwość objęcia ochroną wynikającą z rękojmi wiary publicznej ksiąg wieczystych przypadku, w którym przyczyną niezgodności pomiędzy stanem ujawnionym w księdze a rzeczywistym stanem prawnym był upływ terminu zasiedzenia nieruchomości, biegnącego przeciwko jej wpisanemu właścicielowi. Należy jednak zwrócić uwagę, że przedstawiony argument nie ma zastosowania w przedmiotowym stanie faktycznym.

Rękojnia ksiąg wieczystych chroni osoby, które nabywają prawo przez czynność prawną z osobą uprawnioną według treści księgi.

Ustanowienie hipoteki przymusowej inicjowane jest przez wierzyciela bądź inny podmiot uprawniony i nie wymaga zgody, ani nawet poinformowania, dłużnika bądź właściciela nieruchomości, spełniając funkcję szczególnego rodzaju środka egzekucyjnego. Nie można więc twierdzić, że ustanowienie hipoteki przymusowej jest czynnością prawną dwustronną, zaś rękojnia wiary publicznej ksiąg wieczystych obejmuje prawa nabyte w wyniku czynności prawnej z osobą uprawnioną według treści księgi wieczystej (art. 5 u.k.w.h.), podczas gdy hipoteka przymusowa powstaje w drodze jednostronnego oświadczenia wierzyciela legitymującego się tytułem wykonawczym (art. 109 i 110 u.k.w.h., art. 776 k.p.c.) i na podstawie wpisu (art. 67 u.k.w.h.).

Zatem w przypadku hipoteki przymusowej rękojnia wiary publicznej ksiąg wieczystych nie ma zastosowania (tak też Sąd Najwyższy w uchwale z 30 maja 1994 roku, III CZP 72/94 oraz w postanowieniu z 23 stycznia 2004 roku, III CK 244/02,). Sąd Najwyższy wskazuje jednoznacznie, że „warunkiem działania rękojmi jest dokonanie czynności prawnej zmierzającej do przeniesienia prawa pomiędzy osobą wpisaną do księgi wieczystej a nabywcą własności lub innego prawa.

Ma to taki skutek, że jeżeli w postępowaniu o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym okaże się, iż w chwili dokonywania wpisu hipoteki przymusowej dłużnik nie był już właścicielem nieruchomości (o czym sąd wieczystoksięgowy nie wiedział i co nie było wówczas ujawnione w księdze wieczystej) to wierzyciel nie nabędzie hipoteki bez względu na to, że działał w zaufaniu do wpisu w dziale II księgi wieczystej.

Uzasadniony był jednocześnie zarzut wygaśnięcia hipotek oparty na przedawnieniu wierzytelności.

W pierwszej kolejności w tej kwestii należy odnieść się do zarzutu strony pozwanej, iż sąd powszechny nie jest organem uprawnionym do rozstrzygania istnienia zobowiązania podatkowego. Stanowisko to co do zasady należy podzielić, jednakże nie uchybia ono stwierdzeniu, że sąd powszechny w sprawie o uzgodnienie treści księgi wieczystej uprawniony jest do badania stanu prawnego księgi wieczystej, w tym stanu wynikającego z powszechnie obowiązujących przepisów prawa. Hipoteka – także przymusowa - jest ograniczonym prawem rzeczowym, a zatem podmiotowym prawem cywilnym. Sprawa dotycząca takiej hipoteki jest zatem sprawą cywilną pozostającą w zakresie kognicji sądu powszechnego (art. 1 k.c. i art. 1-2 k.p.c.). Hipoteka jest prawem akcesoryjnym, którego istnienie zależy od istnienia zobowiązania, które hipoteka zabezpiecza. Sąd cywilny w sprawie o uzgodnienie treści księgi wieczystej może zatem badać czy istnieje hipoteka, w tym czy istnieje zobowiązanie, które hipoteka zabezpiecza.

Oczywiście, badanie takie ogranicza się przede wszystkim do badania dokumentów o charakterze decyzji organów administracyjnych czy też administracyjnych tytułów będących podstawą wpisu hipoteki lub stwarzających podstawę do jej wykreślenia. W zakresie tego badania leży jednak również badanie stanu prawnego wynikającego z mocy samego prawa. Do stanu takiego należy przedawnienie, w tym przedawnienie zobowiązania podatkowego.

Stosownie do treści art. 70 § 1 o.p. zobowiązanie podatkowe przedawnia się z upływem 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym upłynął termin płatności podatku, przy czym zgodnie z art. 59 § 1 pkt 9 o.p. zobowiązania podatkowe wygasają m.in. wskutek przedawnienia. Należy jednak zwrócić uwagę na treść art. 70 § 8 o.p., zgodnie z którą nie ulegają przedawnieniu zobowiązania podatkowe zabezpieczone hipoteką lub zastawem skarbowym, z tym jednak zastrzeżeniem, iż po upływie terminu przedawnienia zobowiązania te mogą być egzekwowane tylko z przedmiotu hipoteki lub zastawu.

W toku niniejszej sprawy najpóźniejszej termin płatności zobowiązania zabezpieczonego hipoteką przymusową, której dotyczy pozew upływał w grudniu 2013 roku, jednakże co oczywiste wierzytelności są zabezpieczone hipotekami.

W wyroku z 8 października 2013 r., SK 40/12, Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że art. 70 § 6 o.p., w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 1998 r. do 31 grudnia 2002 r., jest niezgodny z art. 64 ust. 2 Konstytucji RP. Przepis art. 70 § 6 o.p. stanowił, że nie ulegają przedawnieniu zobowiązania podatkowe zabezpieczone hipoteką, jednakże po upływie terminu przedawnienia zobowiązania te mogą być egzekwowane tylko z przedmiotu hipoteki, a zatem miał treść tożsamą do obecnego art. 70 § 8 o.p. Trybunał Konstytucyjny krytycznie odniósł się do dwóch aspektów art. 70 § 6 o.p. w badanym brzmieniu, a mianowicie tego, że przepis ten całkowicie wyłącza przedawnienie niektórych rodzajów należności podatkowych, a równocześnie czyni to na podstawie nieuzasadnionego i arbitralnego kryterium (formy zabezpieczenia należności podatkowych). Zdaniem Trybunału, ustawodawca dysponuje dużym marginesem swobody decyzyjnej określania zasad i terminów przedawnienia należności podatkowych, jednak granice dla działań prawodawczych wyznaczają zasady, wartości i normy konstytucyjne, które zabraniają tworzenia instytucji pozornych, niesprawiedliwych, nadmiernie ograniczających prawa podatnika oraz podważających jego zaufanie do państwa i stanowionego przez nie prawa. Należy zgodzić się jednocześnie z tezą wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z 25 sierpnia 2021 r. (...) zgodnie, z którą stwierdzona przez Trybunał Konstytucyjny cecha niekonstytucyjności odnosi się także do art. 70 § 8 o.p. Nie można jednak twierdzić, że kontynuator tego przepisu, nadal tkwiący w ustawie pod zmienionym numerem (art. 70 § 8 o.p.) obowiązuje tak, jakby go wyrok o niekonstytucyjności poprzednika w ogóle nie dotyczył. Niezgodność z Konstytucją RP dotyczy określonej normy prawnej, którą przepis wyraża, a nie jednostek redakcyjnych, pełniących wyłącznie rolę porządkującą wewnątrz aktu prawnego, w którym się znajduje. Stwierdzenie przez Trybunał Konstytucyjny niekonstytucyjności przepisu ma zatem istotne znaczenie dla oceny możliwości zastosowania przepisów o tożsamej bądź analogicznej treści. W takiej sytuacji dochodzi do wystąpienia, tzw. oczywistej niekonstytucyjności.

Mając na uwadze powyższe zobowiązania zabezpieczone hipotekami, których dotyczy pozew wygasły wskutek przedawnienia. Zgodnie zaś z art. 94 u.k.w.h. wygaśnięcie wierzytelności zabezpieczonej hipoteką pociąga za sobą wygaśnięcie hipoteki, chyba że z danego stosunku prawnego mogą powstać w przyszłości kolejne wierzytelności podlegające zabezpieczeniu

Z uwagi zatem na wygaśnięcie hipotek przymusowych, których dotyczył pozew oraz ich wpisanie w czasie, w którym dłużnik nie był właścicielem obciążonej nieruchomości powództwo okazało się zasadne. Treść księgi wieczystej należało uzgodnić z rzeczywistym stanem prawnym nieruchomości, w ten sposób, iż należało wykreślić nieistniejące prawa w postaci hipotek wpisanych na rzecz pozwanej pod pozycjami (...).

O kosztach postępowania Sąd rozstrzygnął w oparciu o art. 98 § 1 k.p.c. Strona powodowa wygrała sprawę w całości, należy jej się zatem zwrot całości poniesionych kosztów postępowania. Na koszty procesu poniesione przez powoda, w łącznej wysokości 4717 zł złożyły się: opłata sądowa od pozwu w wysokości 2000 zł, koszty zastępstwa procesowego radcy prawnego w kwocie 2700 zł (na podstawie § 2 pkt. 6 w zw. z § 5 pkt 8 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości

z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych) oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.